

Når Ronaldo skårer et mål, kan det være kunst, akkurat da, for i det sekundet kommer alle hans ferdigheter til uttrykk og lykken smiler. Det er gjort. Men bakom er all treningen. De fleste av oss prøver å hoppe over treningen og det harde arbeidet. Særlig den som er på toppen må trene hele tiden, som Ronaldo.

Først må man finne sitt felt, sitt talent, sitt kall ut. Deretter ta de første skrittene. Alle trenger å trene hele tiden, særlig de som er på toppen, som Ronaldo.

De aller fleste driver en eller annen kunst for seg selv, i gode stunder, de venter på inspirasjonen og tar fatt da den er der. Det gjør ikke *Ronaldo. Etter et forsmedelig tap på hjemmebane, legger han det bak seg og trener videre neste dag. Hvem av oss andre gjør det?

Inspirasjon kan skapes og fornyes, og en del av den prosessen, det kretsløpet er at produktet kommer ut. Når tekstent havner i skrivebordskuffen, eller ligger lagret på harddisken, eller når bildet ikke vises til andre går kunstneren glipp av ny næring og energi.

Det bor en kunstner i alle og kunstneren vil ut. Kunstneren vil synes. Kunstneren trives ikke i lengden i et bortgjemt hjørne, for kunstneren vil vise frem sitt, vil dele magien som kommer ut av slitet og fordypelsen.

Kunstneren vil gjerne ha applaus, det som trekker vedkommende ut av den ofte ensomme skaperakten og inn i anerkjennelsens fellesskap. Kunsten slår bro mellom kunstneren og den som mottar kunsten.

Dette er et treningsfelt der andre følger med. I blant ser jeg en storhet i akkurat det, jeg blir berørt. Å dyrke mottageligheten og engasjementet er en kunst i en tid der bedøvelse av følelsene nesten er en betingelse for å overleve inntrykksflommen.

Er ikke likegyldigheten å dø litt?

Har dere lest "Følg kaldet" av Henrik Wergeland, dette visjonære diktet som utkom i 1844...det er en del år siden. Han var noe syk. Han hadde skrevet seg svett og ble forkjølet på ny, skrev han i brev til Stortinget. Det var da han kjempet med lidenskap for jødernes sak, samene hadde han ikke oppdaget annet enn som et kuriosium, og nevner oss med en setning i slutten av diktet. Men diktet lever. Det er om poetens kamp for å uttrykke seg og bli LEVENDE, blant annet.

Her er en kjent strofe fra diktet:

Ung må verden endnu være,
Slektens sagas lange lære

endnu kun dens vuggesange
og dens barndoms eventyr.

Det er er langt dikt, for " å virke på følelsene" som poeten sa det i brevet til Stortinget.

Her noen ord fra slutten, etter å ha fått denne store visjonen om poeten og menneskeets kald inn i ord og form:

og, når øyet opp han slaaer,
snever krets omkring ham staar.

Det er nok.

Han vil føle han ei lenger
Folk av millioner trænger-
kun en liten venlig flok.

Kun en vennlig liten flokk som oss.

Ikke noe kunst kommuniserer med alle. Men vi kan finne noe som når oss. Det å bli åpen for engasjement er også en kunst.

For vi som lever i den digitale tiden og kulturen er ofte så blaserte og overmette på kunst og inntrykk, bombardert som vi er av TV, utstillinger, aviser og kino, samt reklame nærmest over alt som øyet faller for den som bor i en by. Slik er det og skal vel være slik.

Men alt dette virker på oss, som om vi skal oppdras til at DET VIKTIGSTE SKJER UENFOR OSS og at vi skal bli mottagere og konsumenter kun.

Jeg sier det viktigste skapes innenfor oss, i oss og av oss. Det viktigste er å finne engasjementet, det vi brenner for selv. Finne den ilden som er vår, og ikke bare lune oss i andres ild, ved en annens bål. For å kunne bli kunstner må man holde sin egen ild levende. Derifra kommer vår uttrykk, vårt budskap, vårt bidrag.

Med det hever vi lysmagien i oss selv og for alle.

Ailo Gaup